

EGO SALA, *dzīves okeāns*

KĀ JAU LIELĀ PERSONĪBĀ **ILZĒ KUZULĒ-SKRASTINĀ** IR DAŽĀDAS TERITĒRIJAS – TUMŠAS DZĪLVAGAS UN LAIMĪGI APSPĪDĒTAS VIRSOTNES. ĒĻĀKUS IR VĒL VIENS KOSMOSS – VĪRS ARTŪRS SKRASTIŅŠ, TEĀTRĪ – TĪK DAUDZ LIKTENU... MĒS RUNĀJĀM PAR LAULĪBU UN NOŠĻĒPUMIEM, MORĀLES LABIRINTIEM, SAPRAŠĀNU UN AIZBĒGŠĀNU.

Daudz laimes pagājušajā dzimšanas dienā! Izdevās nosvinēt?

Izdevās, turklāt brīnišķīgā veidā – dāvana bija ekskluzīva iespēja tajā vakarā aiziet uz teātri. *Degunradžiem* bija nosacīta pirmizrāde, kuru drīkstēja skatīties darbinieki, savējie. Tie man bija īsti svētki, izrāde izcila, viss izdevās. Taču dzimšanas dienu pirms gada gan atcerēšos visu mūžu. Man apritēja 35 gadi, beidzot biju nobriedusi kārtīgai ballītei mājās. 12. marta vakarā paziņoja, ka no 13. marta viss būs ciet, nevarēs satikties, paspējām ielēkt pēdējā vilcienā.

Kā sadzīvo ar gadu aritmētisko progresiju?

Pagaidām ļoti labi, ceru, tā būs arī turpmāk. Jociņš varbūt šķiet skaitlis. Kaut gan nē – tas ir tads, kāds ir.

Atbilstošs mammai, kuras bērni jau iet skolā.

Jā... Apkārt tik daudz brīnišķīgu piemēru – sievietes līdz 70 un vairāk, tas palīdz nomierināties, saprast, ka vecums ir nosacīts. Tas tiešām ir tikai skaitlis. Ap mani ir brīnišķīgas piecdesmitgadnieces – skaistas, jaunas, stipras, vingras un dzīvespriecīgas.

Cilvēks pēc 35 kļūst harmoniskāks un nereti uz savu plosīšanos 20 gadu ve-

cumā atskatās kā uz spurainu, ne visai laimīgu posmu.

Pilnīgi piekritu. Tolaik mani nebija pašvērtības, biju daudz trauksmaināka. Spuraina – diezgan precīzi. Tagad jutos labāk.

Tu esi kā bāzes stacija – gan mamma, gan meita, atbildīga par abām pusēm.

DOMĀJU, ĻŪTI GRŪTI, ĪPĀŠI BĒRNIEM, KAS TAGAD AUG, DZĪVOT PASAULĒ BEZ ROBEŽĀM, KAD IR ATĻAUTS PILNĪGI VISS.

Vai jūties kā nobriedis cilvēks, kurš savā ziņā pieskata abas paaudzes?

Noteikti. Vienā brīdī sapratu, ka bērni no auklējāmās fāzes ir izauguši, un tikpat atbildīga esmu par vecākiem – man jābūt abās frontēs. Dažkārt tās viena uz otru kļūst greizsirdīgas. Uzmanību jāprot sadalīt. Mīlestība nav jādala, tās man pietiek.

Vari no visa aizlaisties savās lomās?

Teātris ir sala, uz kuru varēju aizlaisties

no realitātes. Tagad tā pietrūkst. Teātrī atbildu tikai par sevi, teātris apmierina manu ego, un vainīga par to neļūtos. Agrāk jutos. Kad bērni bija pavisam mazi, šķita, ka teātris nolaupa laiku, ko veltīt viņiem. Tas bija ārkārtīgi intensīvs dzīves posms, kas prasīja daudz spēka, jo centos visu savienot. Domāju, lielākā vai mazākā mērā tas arī izdevās. Šobrīd sakāpināti uztveru teātri kā vietu, kur paglābties.

Man rudenī laimējās redzēt *Ārstu, šķita* – gan tev, gan Artūram tā bija izkāpšana ārpus komforta zonas, vēl nebijuši tēli.

Tā bija. Ļoti interesants un profesionāli vērtīgs piedzīvojums. Satikties ar režisoru Gati Šmitu biju gribējusi jau sen. Ieguvu brīnišķīgo sajūtu, ka ar viņu man nav bail. Nav bail mēģināt. Jutos piepildīta, tā bija cita pieceja lomai, cita tehnika – tas bagātināja.

Jums abiem lomās bija spēlēšanās ar dzimumiem – vai tev šis jautājums ir svarīgs?

Jā, bet tā ir ārkārtīgi trausla tēma, ļoti uzmanos ar izteikumiem. Neesmu tik ziņoša, lai mana balss kļūtu par ruporu. Tas ir tik intīmi, bet tik aktuāli. Domāju, nedaudz bīstami... Ceru, ka pasaule nesajuks prātā, bet ceru arī, ka cilvēki nepazaudēs cilvēcību, līdzjutību, sapratni. Par to ▶

nedrīkst runāt principiāli, jābūt ārkārtīgi saprotošam, pieņemošanai – ļoti maz cilvēku to spēj, īpaši Latvijā. Pasaulē, šķiet, tas ir iegriezies ārpazīgā gultnē. Domāju, ļoti grūti, īpaši bērniem, kas tagad aug, dzīvot pasaulē bez robežām, kad ir atļauts pilnīgi viss. Es varu būt tas, kas vēlos... Bet vai es vispār zinu, kas esmu, kas vēlos būt? Posmā, kad cilvēks attīstās un aug, vajadzīgas robežas, jo tad viņš jūtas drošībā. Ja tās noņem, var izaugt apmaldījušies cilvēki, kuri patiesībā nemaz nezina, ko meklē. Tā ir smaga, bet interesanta tēma.

Sabiedrībā, tāpat kā izrādē, notiek staigāšana pa morāles jautājumu labirintiem, ik pa brīdīm notiek mikro sadursmes. Gadījās arī traģikomiskā situācija ar tavas mammas Māras Zālītes ierakstu feisbukā. Bija dusmas, smieklī, vilšanās?

Drīzāk apjaušana, ka tas ārprāts, kas šobrīd notiek, pienācis ļoti tuvu. Vai pārdzīvojām? Abi ar brāli bijām satraukušies par mammu. Lai gan viņa ir rūdīta, tas gluži nebija kā pīlei ūdens. Mēs ļoti labi zinām, ko nozīmē cenzūra, jo pirms 30 un vairāk gadiem tā bija tepat. Tagad notiek līdzīgi.

Ieraksts esot automātiski dzēsts, jo Kariņa uzvārds iztulkots kā aicinājums uz vardarbību.

Pats algoritms neko tādu nedara. Acīmredzot ne viens vien uz to norādīja, tikai tad algoritms pievērta tam uzmanību. Taču tās ir muļķības, ka tas notika tikai Ministru prezidenta uzvārda dēļ. Bija saņemts pietiekami daudz ziņojumu, lai ieraksts tiktu dzēsts.

Pārsteidza komentāri. Visu laiku Māra Zālīte ir bijusi Sieviete – Latvija, mīlēta un augstā cieņā, tagad viņai asi un uzbrūkoši norāda – beidz slavināt valdību! Tā reaģēja daudzi...

Domāju, mamma vienmēr ir rēķinājusies, ka zināma sabiedrības daļa varētu tā reaģēt. Pats svarīgākais, ka viņa to darīja no brīvas gribas, vienkārtīgi pauda viedokli, rēķinoties, ka tas kādam varētu nepatikt. Tieši tāpēc viņu neskar komentāri, ka viņa ir galma dzejniece, kurai pasūta ierakstus un par tiem maksā. Cilvēkam, kura sirdsapziņa ir tīra, tādi komentāri neko nevar nodarīt. Katrs vadās pēc savas mērauklas. Ja kāds domā, ka tas bijis pasūtījums, atbildēšu – acīmredzot tu spried pēc sevis, varbūt pats esi pērķams.

Pagājušajā pavasarī sūtījāt smukus video no laukiem, bijāt laimīgi, ka varat baudīt pavasara nianšes, kas citkārt aktieriem liegts, būt kopā ar bērniem. Tagad vairs tik priecīgi neesat?

Jāsaka godīgi – itin nemaz neesam priecīgi. Pirms gada, kad teātri uz noteiktu sledza un mūs sūtīja prom, vienojāmies uztvert to kā atvaļinājumu, jo, kas zina, varbūt vasarā būs jāstrādā tā

kā vēl nekad. Savā ziņā tas realizējās, un līdz šim jutos labi. Protams, bija iekšējs satraukums, neziņa, bet tā nebija nospiedoša sajūta. Taču nesent tas mainījās. Man ļoti patīk vientulība. Patīk, ka nekur nav jāiet, neviens nav jāsatiek, ne ar vienu nav jārunā; var lasīt un skatīties filmas, taču nupat vieglums ir pazudis. Vairs nav sajūtas – ak dievs, ir brīvs laiks, ko ar to visu lai dara! Vadzis pilns.

Neesi slēpusi, ka esi mācījusies uztvert impulsus un atpazīt sliktās sajūtas. Tev ir kāds risinājums, kas palīdz? Droši vien tagad arī uz boksa treniņiem nevari iet?

Esmu gandarīta, ka notrenējos visu rudeni un ziemu – ārā, privāti ar treneri, pat minus 12 grādos, trīs reizes nedēļā. Tas noturēja dzīvesprieku. Taisnība, es zinu, kā šīs sajūtas atpazīt. Ir mehānismi, kas palīdz neiestigt depresīvā stāvoklī. Manā gadījumā viss, kas palīdz, izklausās banāli, taču es zinu, ko runāju. Režims, labs miegs,

MĒS VARBŪT PAT
NEAPZINĀMIES,
KO MUMS
NODARA TAS, KA
ŠOBRĪD NEVARAM
IZPAUSTIES.

kustības un arī speciālisti, pie kuriem meklēt palīdzību. Momentāni, negaidot, jo pats no sevis labāk nekļūš. Jāatrod savi ārsti. Kad esmu vesela un stipra, daudz ko varu paciest labāk nekā tad, kad ir slikti, kaut kas sāp, neesmu gulējusi. Elementāras lietas, kas vienkārši jādara.

Nereti cilvēkam, kurš mentāli jūtas slikti un mēģina kārpīties pats, ir kā purvā – jo vairāk grozies, jo dziļāk stiežs. Tad jāmeklē speciālisti?

Obligāti. Jo paši vienkārši nezinām, ko darīt. Ja ir patiesi slikti, līdz pašiem dziļumiem, kaut ko darīt pašam ir neiespējami. (*Nopūšas.*)

Vai tev mājās laikā nācās būt arī par skolotāju?

Jā, esmu mājskolotāja, pavāre... man ir daudz profesiju. (*Smejas.*)

Labi, ka bērni iet vienā klasē.

Jā, ar dažādām klasēm būtu sarežģītāk, apbrīnoju vecākus, kuriem tā ir. Par saviem bērniem nevaru sūdzēties, viņi dara, ko spēj. Vairāk jāpalīdz ar motivāciju, jāuzmundrina. Man ļoti sāp sirds par bērniem, viņi vist kā puķītes, ar katru mēnesi vairāk. Viss, ko viņi redz, ir dators un vecāki, bet šajā vecumā daudz svarī-

gāka ir socializēšanās, draudzība, spēja komunicēt, prasme noformulēt domu, skaidri izteikties – klātienē, nevis ekrānā. Jāprot tikt galā ar situācijām, ko dzīve katru dienu piespēlē skolā, tas māca, veido pieredzi. Nu ļoti žēl...

Vai jūs pienākumus, dalījāt, teiksim – tu māci literatūru, Artūrs – matemātiku?

Jā, īpaši valodas. Es varu pakonsultēt vācu, Artūrs – krievu. Emilijai, tāpat kā agrāk man, vistrakāk iet ar teksta uzdevumiem. Pat nezinu, vai kādu bez tēta palīdzības atrisināju. Kā humanitārs cilvēks tiem tekstiem piegāju poētiski, tas traucēja sarežģēt ciparus. Tagad saucu Artūru: "Nāc, te vajadzīga tava palīdzība!"

Esi teikusi, ka jums gribētos, lai bērniem ir humora izjūta. To mammas parasti neuzsver.

Humors ir ļoti svarīgs! Pagaidām ar to viss kārtībā, priecājamies, ka humora izjūta viņos attīstās. Interesanti, ka viņi aug, un arī humors mainās, tāpat tēmas un aktualitātes.

Bērnos esot manāma arī tēta ciniski ironiskā attieksme pret dzīvi – vai šī īpašība tev Artūrā iepatīkās, kad viens otrā ieskatījāties?

Ļoti! Šī īpašība citos man vienmēr šķitusi ļoti vilinoša, taču pie tās jāpierod, un diezgan pamatīgi. Sākumā reizēm pat nesapratu – kas tagad bija, uzbrauciens man?! Tad sāku saprast – nē, viņš vienkārši provocē.

Artūra skats uz dzīvi ir dzēlīgs?

Ironisks. Nedaudz dzēlīgs, bet veselīgās devās.

Bieži vien melnais humoriņš palīdz izdzīvot.

Protams! Ir jābūt pasmieties par sevi un citiem; arī par to, ja pasmejas par tevi. Citādi rodas aizvainojums. Traki, ja turi to sevī, netiec vaļā, un aizvainojumi krājas un krājas. Reizēm var just, ka cilvēks ir aizvainots, un nesaproti – par ko, varbūt uz dzīvi kā tādu, kāda pieredze viņu veidojusi... Ar tādiem ir ļoti grūti. Domāju, arī viņiem pašiem ir grūti. Aizvainojums saēd cilvēku.

Ko tu apsmaidi pati sevi?

To šausmīgo pienākuma un atbildības izjūtu, lielo centību, teicamnieces sindromu. Saku sev – vai tev tiešām nepietiek, par ko uztraukties? Vai šīs tiešām ir tik svarīgi? Jā, esmu iemācījusies sevi apsmaidīt.

Vai tev reizēm vajag palaist sevi absolūtā brīvībā? Kādreiz par nakts ballītēm teici, ka esot jānoraujas no striķa, lai pēc tam atkal būtu uz strīpas.

Jā, bet interesanti, ka šobrīd pēc nakts ballītēm nav nekādas vēlēšanās.

Pat pēc visiem lokdaumiem un tavas rāmās dzimšanas dienas? ►

Gribētos ballīti sev svarīgu cilvēku lokā. Tādu, kuru priekšā var izārdīties, kuri to ir redzējuši un pieņem; tā man pietrūkst, bet nakts dzīves Vecrīgā – nepavisam. Izārdišanās uz skatuves gan – ak dievs, kā pietrūkst! Tikko bija interesants piedzīvojums. Man uzrakstīja meitene, kura Rīgas Doma kora skolā mācās par mūziklu aktrisi. Viņa diplomdarbam izvēlējusies Karļa Lāča Džuljeta dziesmu no mūsu izrādes *Romeo un Džuljeta*. Internētā pieejams tikai Aijas Vitoliņas brīnišķīgais izpildījums, bet meitene interesēja, kā tas bija teātrī. Labprāt piekritu parunāties. Pirms tam noklausījos dziesmu, pagājuši gandrīz 10 gadi, jau biju aizmirsusi... Interesanti, kā nostrādāja mana psihofizika – atmiņā saslēdzās visi profesionālie mehānismi, emocionāli izgāju cauri izrādes tapšanai. Sen neko tādu nebiju jutusi. Klausoties dziesmu, radās neizsakāma vilkme tūlīt un tagad kaut ko nospēlēt; būt uz skatuves, redzēt skatītāju, saņemt enerģiju... Taču prāts saka, ka to nevar – un droši vien nevarēs vēl ilgi. Lielā vēlme saslēdzās ar sapratni, ka tas nav iespējams. Tas bija ļoti spēcīgs emocionāls pārdzīvojums, tāds – pirmo reizi mūžā.

Paldies dievam, man nav bijis jāsūdzas par darba trūkumu. Līdz šim slodze bijusi liela, lielajām lomām vajadzīga saņemšanās, bieži biju uz spēku izsūkuma robežas, tagad tā vairs nav. Sapratu, cik vitāli svarīgs man ir teātris. Mēs varbūt pat neapziņāmies, ko mums nodara tas, ka šobrīd nevaram izpausties. Runāju ar ļoti gudriem ārstiem. Viņi saka, ka aktiera organismā notiek bioķīmiski procesi – katra darbība izstrādā hormonus, tie sintezējas un rada vidi, pie kā organisms ir pieradis, adaptējies. Tagad tā visa nav, un organismā notiek pilnīgi citi ķīmiski procesi. Vai tas neatstās pēdas? Atliek tikai cerēt.

Šim gadam Dailes teātrī bija jābūt īpašam – simtajai sezonai. Jums tapa liela, skaista izrāde par Smiļģi, lugu uzrakstīja tava mamma. Tev ir Felicita Ertneres loma – leģendāra, liela personība. Kāds bija šis raksturs, ko tu no tā ieguvu?

Ļoti daudz ieguvu no visa procesa, arī no reālu vēsturisku faktu izziņas. Tas, ko mēs šajā laikā izlasījām, redzējām, runājām un sapratām... Jāapzinās, ka mēs esam tur, kur esam, tikai pateicoties viņiem. Bez šiem cilvēkiem mēs nebūtu nekas. To sajūtu *Smiļģa* iestudējuma laikā. Tā ir liela atbildība, jo Smiļģim un Ertneri bija ļoti augstas prasības pret aktieri. Es sapratu lielo izredzētības sajūtu – esmu paaudzē, kura var šīs lielās idejas iemiesot. Esmu lepna, jā, arī pateicīga. Daudzu Dailes teātra skatītāju vecmāmiņas un vecvecmāmiņas ir redzējušas Smiļģa aktierus, tagad viņu vietā esam mēs. Izjutu saikni, kas mūs vieno. *Smiļģa* pirmizrādi spēlējām tieši 100 gadus pēc Dailes teātra atklāšanas. Pilns inscenējums, milzīga skatuve, darbības visi mehānismi, Ievas Jurjānes sceno-

grāfija – visi aktieri pilnā grimā, parūkās, ar 200 procentu atdevi spēlēja... tukšai zālei. Man likās – ja nu Smiļģis gribēja izcelties, viņam tas izdevās. Bija sajūta, ka zāle nav tukša, ka viņi visi ir tur – lielie gari kaut kādā veidā bija klāt. Liels, skaists un nedaudz mistisks piedzīvojums, kuru atcerēsimies mēs visi. Tajā vakarā sapratām, ka arī par to pēc 100 gadiem rakstīs vēstures grāmatās – ka spēlējām pilnīgi tukšai zālei. Pirmizrādi par Smiļģi.

Ceru, ka tas ir nofilmēts.

Jā, un esmu pilnīgi pārliecināta, ka mēs to spēlēsim. Jūs redzēsiet! Par Felicitu – protams, daudz pētīju, lasīju, ļoti palīdzēja arī mamma, Olga Dreģe un Lidija Pupure, kuras ar Ertneri ir strādājušas. Mani interesēja detaļas, kuras zina tikai līdzciltvēki. Felicita Ertnerē ir neticami skaista personība, apbrīnojama sieviete. Visi, kuriem prasu, kāda viņa bija, saka – ārkārtīgi cienīta un mīlēta. Iedomājies – viņa nodarbojās ar horeogrāfiju, inscenēšanu, bet pilnīgi bez balss pacelšanas,

MAN VAJAG REIZI
NEDĒLĀ KAUT UZ
PĀRIS STUNDĀM
IELĪST PIE SAVIEM
ZĀLUMIEM. SAVĀ
LIELĀJĀ, SKAISTĀJĀ
SILTUMNĪCĀ.

bez totalitāras attieksmes. Tātad viņā bija kaut kas tāds, ka aktieri tāpat darīja visu, ko viņa lika. Smiļģis bija sprādzienbīstama enerģijas atombumba, bet Ertnerē bija ārkārtīgi spēcīga iekšēja inteliģence, viņa visu darīja ar maigumu un mīlestību. Man bija ļoti interesanti, kā viņā tas izveidojies. Atklāju kādu faktu, kas, šķiet, varētu to izskaidrot – kad viņa mācījās Krievijā, tad strādāja gan ar bērnu nama bāreņiem, gan bērniem, kas nonākuši uz ielas. Viņa mācīja dzīvesziņu. Pieļāuju, arī pret bērniem viņa savā ziņā izturējās kā pret bērniem – ar mīlestību, maigumu.

Acu priekšā ir Jaunā Rīgas teātra izrāde, Elita Kļaviņa Ertneres lomā – mazliet traģikomisks tēls, tava Felicita droši vien ir citādāka.

Noteikti, taču traģikomika nav nepareiza. Kā teica Lidija Pupure, viņi toreiz bija jauni divdesmitgadnieki, lieli zirgi: “Mēs jau bišķi par viņu arī smējāmies.” Kā viņa laužija rociņas, cik pieklājīga vienmēr bija. Toreiz pat runāja citādāk, darbā viens otru uzrunāja uz jūs, ievēroja etiķeti, cilvēki bija tolerantāki, pieklājīgi. Tas var šķist smieklīgi, bet nevajag uz to skatīties ar šodienas acīm. Jāmēģina saprast, kā bija toreiz.

Pagājušā gada nogalē iznāca grāmata par Artūru – tev taču nebija nekādu noslēpumu...?

Nē.

Tā ir par tavu tuvāko cilvēku, daudz dziļu, slidenu lietu, zināji, ka to lasīs visa tauta...

Tur tiešām ir dziļi personiskas lietas, bet neuzskatu, ka to nevajadzēja. Kā Artūrs teica – ja reiz tā grāmata ir, tad kāda jēga kaut ko izskaistināt vai izlikties, slēpt vai neteikt. Bija noruna, ka viņi viens pret otru būs ārkārtīgi atklāti.

Es atzinusi, ka abi mēdzat būt greizsirdīgi. Kad iepazīnāties, Artūrs droši vien neslēpa, ka viņam jau ir bērns. Tev bija ar sevi jāpacikstas, lai to norītu?

Ja ļoti atklāti – man bija ar to jāpacikstas, kamēr pašai nebija bērnu. Jaunības greizsirdība. Jā, bija. Domāju, to atrisina tā mātes, mammass sajūta; tad sievietes daudz ko saprot labāk.

Artūrs ir noslēpumains puisis...

Tā ir. Bet ar virspusēju izklāstu par sevi, lomām un dzīvi Artūrs nebūtu apmierināts. Ja runā, tad runā, ja dara, tad dara.

Vai 1. aprīlī mēdzat viens otru izjokot?

Nē, tādas tradīcijas mums nav. Mēs apceļamies gandrīz katru dienu.

Boksa treniņi palīdz atslābināties, dod tonusu, bet vai tam nav arī kāds psiholoģisks pamatojums – varbūt sajūta, ka dzīvei vajag iedot pa zobiem? Izlikt dusmas, spēku, emocijas?

Noteikti. Domāju, ka cilvēkiem par boksu ir noteikts priekšstats. Taču, lai kaut ko mācētu, pirms tam jāpaveic milzīgs darbs. Mans treneris gadu strādāja ārpus Latvijas. Kad viņš atgriezās, atsāku trenēties. Viņš teica, ka boksa cimdus ļausot man uzvilkt pēc diviem mēnešiem, ātrāk neesot ko ākstīties. Domāju, ka to daru ne jau tāpēc, ka gribētos dzīvei vai kādam sadot pa zobiem, bet tāpēc, ka man jābūt stiprai. Gribu būt spēcīga, lai spētu paveikt elementāras lietas arī tad, kad man vairs nebūs trīsdesmit seši. Bet man patīk arī tā sišana. Jāpiekrit, dažreiz gribas tā – uh! – izdot visu ārā. Tagad tas ir izteikti, jo nav teātra – nav, kur izsīsties, izlādēties.

Šķiet, reizēm tev gribas parādīt sev un pasaulei, ka neesi “labā Ilzīte”.

Bija posms, kad gribējās, tagad šķiet – kas tur slikts? Kāpēc nevaru būt laba? Īpaši ar to priekšstatu ciniņos, kad sāku mācīties Kultūras akadēmijā; domāju, ka aktrīsēm jābūt mazliet trakām; ka ir labi, ja ir kāda novirzīte; ka diez vai vienkārši laba meitene var būt laba aktrise...

Jo tad nav pilns spektrs?

Jā, nav spektra, lai kaut ko traku varētu nospēlēt. Ar šodienas pieredzi saprotu, kāds sviests tas ir! Spējām un talantam ar ▶

to nav nekāda sakara. Uz skatuves man nav nekādu robežu. Nu nekādu! Tā ir cita teritorija, pasaule, noteikumi, un tāpēc, ka es uz skatuves jūku prātā, man nav jājūk prātā dzīvē. Es varu to nospēlēt. Tagad zinu, ka varu. Tad kāpēc es nevaru būt laba un jauka?

Tomēr, kad nāk tūpa gadi, tām labajām hormonu vētras ir daudz bīstamākas nekā trakajām. Tad sāk nākt ārā dieva zīmes, un visiem pēkšņi ir šoks – ārprāts, labais bērniņš kļūst par briesmīgu tīni! Vilkme izdarīt kaut ko *par spīti* ir ļoti spēcīga. Daudz par to domāju meitas sakarā un esmu gatava, ka pēc pāris gadiem var būt visādi. No *tīmeidžera* posma drusciņ ir bail, bet – kā būs, tā būs.

Tu zini, ka kāpņu telpā aiz kāda puķu poda var paslēpt izaicinošu apģērbu...

Tur jau tā lieta! Un, ja tā darīs bērni, galvenais, jāspēj atcerēties, ka paši tādi esam bijuši.

Redzēju sižetu, kad taviem mazajiem bija četri gadi. Likās, ka Emīlija domīnē, noliek Maratu pie vietas.

Raksturiņš ir; kad bija maza, tas parādījās ļoti izteikti. Brālis ir arkārtīgi aktīvs, atrodas mūžīgā kustībā, Emīlija bišķi racionālāka, ar foršu sievietes domāšanu.

Marats Artūram pielipis kā dadzītis, neatstājas ne koncertā, ne lauku darbos.

Viņš arī ir dadzītis. Baigi interesanti vērot, mums ir abi dzimumi, viens vecums, bet personības veidojas atšķirīgi. Marats ir daudz dabīgāks. Māsa jau tāda jaunkundze, viņš vēl puika, gribas pie mammas pielīst. Es ļoti novērtēju katru reizi, ja kāds grib ar mani samīļoties vai ielīst azotē, ļauj paglaudīt galvu. Mēģinu neuzbāzties, saprotu, ka droši vien man to vajag vairāk nekā viņiem, bet izmantoju katru iespēju, kad man to ļauj.

Jūsu lielā ģimene, var teikt, dzīvo kopā – Rīgā dzīvojat netālu, laukos viena saimniecība. Ko dod dzimtas sajūta? Mēdz būt arī grūti, vai vairāk tomēr to izbaudāt?

Redz, tas laiks, kad esam kopā vasarās, nav garš, tāpēc droši vien vairāk baudām. Kopumā sajūtas ir ļoti gaišas un siltas. Vajadzīgas. Bet, protams... Pandēmijas sākumā pirmoreiz mūžā bijām laukos no marta vidus līdz septembrim, kā viena mājsaimniecība, tīri praktiski. Nebija vienkārtīgi visiem visu laiku kopā, reizēm

KAD BĒRNI BIJA PAVISAM MAZI, ŠĶITA, KA TEĀTRIS NOLAŪPA LAIKU, KO VELTĪT VIŅIEM. ŠOBRĪD SAKĀPINĀTI UZTVERU TEĀTRI KĀ VIETU, KUR PAGLĀBTIES.

jāmācās sadzīvot. Divas saimnieces un divi saimnieki nekādi neiet krastā, taču mani vecāki ļoti cenšas ievērot distanci. Teritorija ir pietiekami liela, lai varētu cits no cita aizbēgt. Kad uzturējāties tur tik ilgi, tas arī bija nepieciešams. Ļoti agri sasēju siltumnīcā redīsus un zaļumus un, kad vajadzēja pabūt vienai, tā arī pateicu: "Uz stundu eju uz siltumnīcu, viena pati."

Šogad to atkārtosi? Būs iespēja laikus iesēt?

Jā, man ir milzīgi plāni! Tikko runājām, ka siltumnīciņa ir pavisam veca. Kad bija jāstāda tomāti, mani spināti vēl nebija

tādi, lai tos novāktu. Esam nobrieduši nopietnāki siltumnīcai. Tas ir jādara, jo pēc gada režīms, iespējams, būs daudz saspringtāks. Man vajag reizi nedēļā kaut uz pāris stundām ielīst pie saviem zaļumiem. Savā lielajā, skaistajā siltumnīcā. Plānoju izvietojumu, kura mala pret ziemeļiem, kur kas jāšēj... Man tas viss ļoti patīk, tāpēc lauksaimniecībā mums ir lieli plāni. (*Smejas.*)

Kādreiz varēji iedomāties, ka būsi tāda lauksaimniece?

Nē. Protams, nē! Tas laikam nāk ar gadiem. Taču, kopš sāku strādāt teātri, pēc katras sezonas man vienmēr bijusi nepārvarama vēlme iebāzt rokas melnzemē. Pirmais, ko daru, – aizbraucam uz laukiem, un es stādu podos puķes, varbūt vairāk, nekā nepieciešams. Artūrs vienmēr saka: "Zinu, ka tev vajag rokas iebāzt zemē, tūlīt būs!" Esam aizrāvušies ar rozēm, mums ir 16 skaistas dobes, dikti ar tām ņemamies, gan es, gan Artūrs. Smejamies par sevi, ka mēs kā tādi opiši, ar rozēm un salātiem. Man ir tuvas visas veselīgā dzīvesveida tēmas, gaļu neēdu jau daudzus gadus, man vajag savus augļus un salātus.

Kādas ir tavas attiecības ar kosmosu – vari kaut ko sarunāt?

Jā, man ir savas metodes. Cik vien sevi atceros, manī vienmēr bijusi vajadzība pēc tādas sarunas. Veidi, kā to īstenot, ir mainījušies un mainās joprojām. Gadu gaitā saruna kļuvusi mērķtiecīgāka, arī vajadzība pēc tās kļūst arvien lielāka. Domāju, katrs reiz pie tā nonāk. Tas ir individuāli un ļoti intīmi. Gribētos ticēt, ka tas ir dialogs. **OK!**

TEKSTS: SANDRA LANDORFA
FOTO: OLEGS ZERNOVS
STILS: OLGA KOLOTOVA
GRIMS: JŪLIJA ZOLBERGA

Es jūtos labi!

MoliCare®

Drošība. Katru dienu.

Anatomiski pielāgoti ieliktni un uzsūcošās bikses sievietēm vieglai līdz mērenai urīna nesaturēšanai, kas sniedz drošu aizsardzību, vienlaikus uzturot veselīgu ādu. Pārbaudīta drošības un ādas panesamības kombinācija (pH 5,5).

+371 20214902

Nopērkami MANA APTIEKA un APOTHEKA aptiekās

MANA APTIEKA

Apotēka